

tion, eventuelt ledet af en Højkommissær under Raadet, idet han samtidig understregede, at ligegyldigt hvilken Form man valgte var det af den største Betydning at skabe en nøje Tilknytning mellem Organisationen og Folkeforbundet.

Med Hensyn til Sagens økonomiske Side havde den nederlandske Delegation tænkt sig, at Forbundet kun skulde yde de nødvendige Midler til Organisationens Oprettelse, medens Midlerne til det egentlige Hjælpearbejde ligesom Administrationsomkostningerne hertil skulde tilvejebringes ad anden Vej, i hvilken Forbindelse Jonkheer de Graeff udtalte, at den nederlandske Delegation havde Grund til at tro, at jødiske Sammenslutninger i de forskellige Lande vilde være rede til at stille betydelige Summer til Raadighed for Organisationen under Forudsætning af, at Arbejdet blev centraliseret under Folkeforbundets Auspicier.

Den tyske Delegerede, Dr. Ritter, erklærede efter at have konstateret, at Forslaget ikke indeholdt en Kritik af tyske interne Foranstaltninger, at Tyskland selv inden for de af Hollands Repræsentant angivne Rammer ikke saa sig i Stand til at deltage i Diskussionen. Saafremt Nabolandene mente, at internationale Foranstaltninger var paakrævet i denne Sag, vilde den tyske Delegation naturligvis ikke blande sig i det, men den kunde ikke anerkende, at der her forelaa en Opgave for Folkeforbundet; ogsaa Tyskland havde — især efter Krigen — været udsat for en meget stor Invasion Øst fra og tiltrods for sin egen elendige Stilling givet et stort Antal Udlændinge Adgang til Landet; det var kun et ringe Antal af disse Personer, som nu forlod Tyskland for at fortsætte til Nabolandene og, fremhævede Dr. Ritter, det var værd at lægge Mærke til, at de paagældende Personer ikke vendte tilbage til deres Hjemland, men fortsatte til andre Nabolande, som altsaa end ikke var i Stand til at give dette forholdsvis ringe Antal Personer Husly.

Hvad enten Udvalget traf den ene eller den anden Afgørelse, vilde man imidlertid fra tysk Side lægge Vægt paa, at de paatænkte

Foranstaltninger ikke misbrugtes i politisk Øjemed til at opmuntre Elementer, som aabent eller skjult var Fjender af den tyske Regering.

Det hollandske Forslag fandt derimod Tilslutning fra Czekoslovakiet, Polen, Spanien, Portugal og Storbritannien. Flere af disse Lande — navnlig Spanien, som fremsatte et egentligt Resolutionsforslag herom — ønskede, at ogsaa Spørgsmaalet om at anbringe jødiske Flygtninge i Palæstina skulde inddrages under Overvejelserne, et Forslag som dog, efter Henstilling fra britisk Side, atter blev opgivet for ikke at præjudicere Sagens videre Behandling ved en Sammenkædning af de to Spørgsmaal.

Ogsaa den danske Delegation gav Forslaget sin Tilslutning, idet den samtidig stærkt understregede sin Enighed med den hollandske Delegation i, at Sagen behandles som et rent teknisk Anliggende.

Forhandlingerne resulterede i en Beslutning om at henvise Sagen til et Underudvalg bestaaende af Repræsentanter for Holland, Frankrig, Storbritannien, Italien, Czekoslovakiet, Belgien, Uruguay og Sverige, og efter langvarige Forhandlinger, hvori Tyskland paa et senere Stadium indvilligede i at deltage for saa vidt angik Spørgsmaalet om Organisationens Tilknytning til Folkeforbundet, enedes man sluttelig om følgende Resolutionsforslag, som derefter den 11. Oktober enstemmigt blev vedtaget af Forsamlingen, idet dog Tyskland undlod at stemme:

Med Henblik paa den Situation, som er opstaaet derved, at et stort Antal Personer, Jøder og andre, der kommer fra Tyskland, i Løbet af de sidste Maaneder har sagt Tilflugt i forskellige Lande;

Og i Betragtning af, at deres Nærværelse i disse Lande rejser økonomiske, finansielle og sociale Problemer, som kun kan løses gennem internationalt Samarbejde;

Foreslaar Forsamlingen Raadet at udnævne en Højkommissær til at formidle og lede dette Samarbejde og navnlig saavidt muligt sikre Flygtningene Arbejde i de Lande, som er i Stand til at tilbyde det;

Anmoder Folkeforbundsraadet om at indbyde de Stater og, hvis det skønnes hensigtsmæs-